

[Finansministeren.]

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen talte længe og udførligt om Laanekontrakten og forskellige af dens Bestemmelser. Jeg kan paa det ærede Medlems Spørgsmaal svare, at efter det for os oplyste er Laanekontrakten fuldkommen paa Linie med dem, der er afsluttet med Frankrig og Holland. Det er rigtigt, at Kontraktens Bestemmelser er meget udførlige, man kunde sige omstændelige, og der er ret vidtgaende Kontrolbestemmelser, men det hænger, som jeg dels fremhævede i min Fremsættelsestale, og som det senere er fremhævet af forskellige af de ærede Ordførere, sammen med, at Kontrakten netop er en saadan Standardkontrakt, der skal kunne anvendes over for Lande af enhver Type og med enhver Art af offentligt Styre.

Jeg vil gerne gøre enkelte Bemærkninger vedrørende visse af de Artikler, som det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen specielt nævnte. Det ærede Medlem talte om Artikel VII, § 2, efter hvilken den danske Stat skal give Banken Underretning, naar man paatænker optaget Laan og Kreditter af forskellig Art, nærmere beskrevet i Artiklen, i Udlandet, og sagde, at derved mistede vi vor Dispositionsfrihed. Dette er naturligvis ikke rigtigt. Det, der kræves af os, er kun, at vi giver Banken Underretning og, saa vidt Tiden tillader det, giver Banken Lejlighed til at fremsætte sine Synspunkter. Men den endelige Afgørelse af, hvorvidt det paagældende Laan eller den paagældende Kredit skal optages, maa naturligvis træffes af Danmark. Jeg kan i øvrigt meddele, at dette allerede har været aktuelt i et enkelt Tilfælde. Som det vil være en Del af Tingets Medlemmer bekendt, har Finansudvalget for et Par Dage siden tiltraadt, at Danmark optager et Laan i Schweiz paa 7 Mill. Dollars til Anvendelse til Afdrag paa vore amerikanske Laan. I Henhold til den her foreliggende Laanekontrakt har vi givet Den internationale Bank Underretning herom, og den har ogsaa fremsat sine Synspunkter og havde visse Ting at indvende imod det Laan, som vi paatænkte at optage i Schweiz. Efter Overvejelse har Regeringen imidlertid ment at maatte gennemføre dette Laaneprojekt i den allerede aftalte Form, uanset at Den internationale Bank kunde have ønsket visse Ændringer, og jeg har i Gaar underskrevet Laanekontrakten i den af den danske Regering tiltraadte Skikkelse.

Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen stillede derefter visse Spørgsmaal vedrørende Artikel V, § 2, og spurgte, hvorledes

det skulde forstaas, idet han derefter selv gav en udmærket Forklaring paa, hvorledes det skal forstaas, en Forklaring, som jeg fuldt ud kan tiltræde. Jeg behøver formentlig ikke at gentage den, jeg skal kun gentage det vigtigste, som er dette, at hvis Banken tænker paa at videresælge nogle af vore Obligationer, skal vi have Meddelelse derom; hvis den vil sælge dem, udbyde dem offentligt, skal vi give vort Samtykke dertil. Det er ikke vanskeligt at forstaa, at Danmark naturligvis er mere interesseret i, om Obligationer, der er underskrevet af Danmark, sættes i offentlig Cirkulation, end om de blot videresælges f. Eks. til en Bank eller til andre Institutioner.

Det ærede Medlem udtalte derefter, at han overhovedet ikke forstod den paagældende Bestemmelse, idet der senere stod, at hvis Banken havde undladt at opfylde sine Forpligtelser i Retning af Meddelelse eller Samtykke, saa betød det ikke noget Indgreb i de Personers Adkomst og Rettigheder, til hvem nogle af disse Obligationer var solgt. Jeg skal herom sige, at dette er noget, som er sædvanligt ved den Slags Transaktioner, og det er begrundet med, at de paagældende Obligationskøbere naturligvis ikke kan vide, om Den internationale Bank har indhentet Danmarks Samtykke til en saadan Udbydelse. Det kan man ikke vente, de skal skaffe sig Underretning om, og derfor maa de have deres Rettigheder, uanset om Banken har opfyldt sine Forpligtelser over for Danmark, eller den ikke har det. Betydningen af Bestemmelsen maa da naturligvis være den, at hvis Banken ved en saadan Undladelse skulde paaføre Danmark noget Tab, saa maa den have Erstatningspligt over for Danmark.

Det ærede Medlem talte dernæst om Artikel IX, § 1, og spurgte, om det var undersøgt, om Kontrakten strider mod gældende Love, f. Eks. Grundloven, her i Danmark. Dertil kan jeg sige, at det er det naturligvis. Naar Finansministeriet slutter Laanekontrakter med saavel indenlandske som udenlandske Kreditorer, er det en Selvfølge, at vi paa Forhaand undersøger, om disse Kontrakter er i Strid med den gældende Lovgivning. Hvis de var det, vilde vi selvfølgelig ikke slutte dem.

Naar det dernæst i den paagældende Bestemmelse i Laanekontrakten siges, at denne Kontrakt gælder, uanset hvad der i modsat Retning maatte være indeholdt i nogen Lov, som gælder for nogen Nation, Stat eller politisk Inddeling — altsaa ogsaa for Danmark —, er dette i og for sig en Selvfølge. Det er klart, at et Land kan ikke give